

V. Letnik.

6. zvezek.

Veneec

cerkvenih bratovščin.

Izhaja 24. dan vsakega meseca.

Urejuje
dr. Francišek Ušeničnik.

Vsebina 6. zvezka.

	Stran
Kraljestvo Srca Jezusovega	81
Sveto Rešnje Telo in Lurd	83
Srce Jezusovo, s sulico prebodeno	85
Spomini z Nemškega	87
Prvo sveto obhajilo	89
„Pridi k nam tvoje kraljestvo“	92
Naznanila in poročila	93
Prošnja za pomoč	95
Zahvala za uslišano molitev	95

„Veneec“ prejemam pri upravnistvu stane na leto 1 K 20 h, po pošti pošiljan 1 K 44 h. Denar za naročbo se pošilja: Upravnistvu „Venca“ v Ljubljani, Kopitarjeve ulice 2; dopisi, zahvale za uslišano molitev in darovi za pobožne namene pa uredniku pod naslovom: dr. Fr. Ušeničnik v Ljubljani, Semenišče.

V Ljubljani, 1901.

Izdaje „Katoliška Bukvarna“. — Tiska „Katoliška Tiskarna“.

Dobrotni darovi.

Za bratovščino presv Rešnjega Telesa:

Župnije: *Kostanjevica 36 K 36 h, Mengeš 250 K, Semič 280 K, Komenda 192 K, Senčur pri Kranju 190 K, Št. Jernej 181 K, Poljane nad Škofjo Loko 169 K 20 h, Raka 160 K, Čemšenik 138 K, Borovnica 124 K, Tržič 140 K, Ig 110 K, Idrija 110 K, Goričica 110 K, Sorica 110 K, Št. Jurje pri Šmarji 114 K 34 h, Črni Vrh nad Idrijo 100 K, Spitalič 103 K 20 h, Košana 100 K, Dobropolje 102 K, Stopiče 103 K 40 h, Žiri 104 K, Ribno 96 K, Dolenja Vas 56 K, Črnuče 53 K, Sv. Jakob pri Savi 70 K, Voglje 24 K, Vrhpolje pri Vipavi 34 K, Mavčiče 94 K, Št. Janž 33 K 30 h, Leskovača 22 K 50 h, Dobrava 94 K 66 h, Brdo 70 K, Lahovec 36 K, Begunje pri Cirknici 33 K 40 h, Borovec 20 K, Erzelj 8 K 20 h, Stara Cerkev 50 K, Reteče 30 K, Zgornji Tuhinj 78 K, Podbrzje 24 K, Studenec 80 K, Gojsd 50 K, Suhorija 43 K, Podkraj 80 K, Žalina 90 K, Col 70 K, Kroča 45 K, Preska 40 K, Peče 22 K 70 h, Sela pri Šumbregu 84 K 80 h, Motnik 64 K, Radovica 24 K, Godovič 30 K, Rakitna 13 K, Unec 30 K, Jesenice 70 K, Hrenovice 47 K 30 h, Preloka 8 K, Goriče 73 K 12 h, Loka, nune 50 K, Kolovrat 60 K, Želimlje 22 K, Hotederšica 8 Kron, Predvor 45 K, Senožče 11 K, Krašnja 27 K, Golo 29 K 12 h, Šent Vid pri Vipavi 30 K, Štanga 30 K, Rova 46 K 50 h, Št. Gotard 30 K, Šmartin pri Litiji 90 K, Rateče 44 K 90, Adlešiči 30 K, Trnovo v Ljubljani 64 K 65 h, Mirnapeč II. 12 K, Sv. Križ pri Tržiču 46 K.*

Za sveto Detinstvo:

M. J. 40 K, iz Kostanjevice 17 K 32 h, šolarji iz Dražgoš 1 K 50 h, učenke iz Tržiča 18 K 90 h, iz Kovorja 6 K.

Za razširjanje sv. vere:

M. J. 40 K, J. J. š. v p. 2 K.

Za najpotrebniše misijone:

Neimenovan 2 K.

Za Salezijance v Turinu:

J. J. š. v p. 4 K.

Za gobave na Japonskem:

Stolni prošt dr. L. Klofutar 10 K, kanonik J. Sajovic 2 K, kanonik T. Kajdiž 3 K.

Za varihe božjega groba:

Iz Črnega Vrha nad Idrijo 12 K, iz Kovorja 2 K.

Za Marijanišče v Ljubljani:

J. J. š. v p. 6 K.

Za sv. Očeta:

J. J. š. v p. 2 K.

Za Jeranovo dijaško mizo:

J. J. š. v p. 2 K.

Za kapelico sv. Cirila in Metoda v Aleksandriji:

M. K. v B. na Štaj. 10 K, tovarniške delavke v Ljubljani 10 K, J. J. š. v p. 4 K.

Za uboge redovnice na Laškem:

Franja Rihar 4 K.

V molitev so priporočeni

I. za ves mesec junij namen sv. Očeta: *Kraljestvo Srca Jezusovega*;

II. za posamezne dni:

1. Vsi, ki so se posebe priporočili v molitev.
2. Misijoni po slovenskih deželah.
3. Katoličani na Francoskem.
4. Zavod sv. Nikolaja v Trstu.
5. Izpreobrnjenje protestantov.
6. Češčenje presv. Rešnjega Telesa pri procesijah.
7. Slovenski posli v Egiptu.
8. Škofovi zavodi v Ljubljani.
9. Da bi nas Bog varoval toče.
10. Razširjanje sv. vere v severnih deželah.
11. Sloven. delavci na Nemškem.
12. Pogum v boju za katol. stvar.
13. Tretji red sv. Frančiška.
14. Letošnji novomašniki.
15. Misijon na Češkem.
16. Oni, ki živé v grešnih zvezah.
17. Habsburška vladarska hiša.
18. Neki slaboumni.
19. Bratovščina presv. Rešnjega Telesa.
20. Misijoni na Kitajskem in Japonskem.
21. Mladina v šolah. Zavodi za dijake.
22. Zmaga sv. križa.
23. Mnogi bolniki, da bi ozdraveli.
24. Škofje in mašniki.
25. Katoliški učitelji in učiteljice.
26. Da bi bilo med gospodo več žive vere.
27. Katoličani na Ogrskem.
28. Mladeniči, ki jih Bog kliče v duhovski stan.
29. Sv. rimska stolica.
30. Vsi živi in mrtev udje molitvenega apostolstva.

Molimo.

Gospod Jezus Kristus! V edinosti z onim božjim namenom, s katerim si sam hvalil Boga na zemlji v svojem presvetem Srcu in ga še zdaj hvališ brez konca v sakramentu presv. Rešnjega Telesa po vsem svetu, in v posnemanje presv. Srca preblašene, brezmadežne Device Marije, Tebi darujem danes in vsak trenotek današnjega dne vse svoje namene in misli, vsa čutila in želje, vsa dela in besede.

Posebno pa Ti jih darujem za Tvojo sv. cerkev in nje poglavarja, kakor tudi za vse zadeve, ki so priporočene udom molitvenega apostolstva v tem mesecu in današnji dan.

Podobice presv. Srca Jezusovega, na debelem finem papirji krasno izdelane v barvah, izvirne zaobljubne slike ljubljanske stolnice, so dobiti v prodajalnici „Kat. tiskovnega društva“ (H. Ničman) v Ljubljani 25 skupaj 1 K 20 h, sto skupaj 4 K 60 h. Na zadnji strani je natisnjena „Posvetitev presv. Srcu Jezusovemu“.

Odpustki meseca junija 1901.

Da dobimo odpustke, moramo: 1.) imeti namen, da se hočemo odpustkov udeležiti; 2.) biti moramo v milosti božji; in 3.) storiti dobra dela, ki jih cerkev ukazuje za odpustke. — Ukazuje pa navadno cerkev za *popolne* odpustke: izpoved in sv. obhajilo in molitev v namen sv. Očeta. Če je treba v namen sv. Očeta moliti v *določeni* cerkvi, je to vselej posebe povedano.

2. *Nedelja, I. v mesecu. Praznik presv. Trojice.* Popoln odp.: a) udom bratov. *belega škapulirja* v bratov. ali farni cerkvi; b) onim, ki nosijo *višnjevski škapulir*; c) udom družbe *šivega rožnega venca*; d) udom *rožnišč. bratov.* trije popolni odpustki: 1) če v bratovski kapeli molijo v namen sv. Očeta; 2.) če so pri mesečni procesiji; 3.) če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom.

6. *Četrtek, I. v mesecu. Praznik presv. Rešnjega Telesa.* Dve sto dni odpustka vsem vernikom, ki prejmo sv. obhajilo in gredo za procesijo. — Popoln odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa danes ali v osmini, v bratovski cerkvi — če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi; b) udom družbe *šivega rožnega venca*; c) udom bratovščine za uboge duše v vicah, danes ali v osmini; d) udom brat. črnega škapulirja v bratovski ali farni cerkvi.

7. *Petek, I. v mesecu.* Popoln odpustek vsem vernikom, ki gredo k izpovedi in sv. obhajilu, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo v namen sv. Očeta

13. *Četrtek. Sv. Anton Pad. Vsem vernikom* popoln odpustek v redovnih cerkvah sv. Frančiška, tretjerednikom v farni cerkvi, če ni blizu redovne cerkve.

14. *Petek. Praznik presv. Srca Jezusovega Tretjerednikom:* vesoljna odveza. Popoln odpustek: a) vsem vernikom v cerkvah, kjer se obhaja praznik presv. Srca Jezusovega; b) udom brat. presv. Srca Jezusovega danes ali prihodnjo nedeljo; c) udom bratov. presv. Rešnjega Telesa, kakor 6. dan t. m.; d) udom bratovščine naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; e) udom molitvenega apostolstva.

19. *Sreda. Bl. Mihelina iz 3. redas sv. Frančiška.* Popoln odpustek v frančiškanskih cerkvah, kakor 13. dan t. m.

24. *Ponedeljek. Sv. Janez Krstnik.* Popoln odp.: a) udom brat. presv. Rešnjega Telesa, kakor 6. dan t. m.; b) onim, ki nosijo *višnjevski škapulir*; c) udom brat. Srca Marijinega.

29. *Sobota. Sv. Peter in Pavel, apostola.* Popoln odpustek: a) udom brat presv. Rešnjega Telesa, kakor 6. dan t. m.; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; izpovednik more obisk v brat. cerkvi izpremeniti v drugo dobro delo; c) udom družbe *šivega rožnega venca*; d) onim, ki nosijo *višnjevski škapulir*; e) udom bratovščine za uboge duše v vicah, danes ali v osmini.

30. *Zadnja nedelja v mesecu.* Popoln odpustek vsem, ki trikrat na teden skupaj z drugimi molijo sv. rožni venec.

Zvezek 6.

Letnik V.

Junij 1901.

Kraljestvo Srca Jezusovega.

(Namen sv. Očeta — priporočen v molitev za mesec junij.)

Ko je naš Gospod, Jezus Kristus hodil še po svoji zemeljski domovini od kraja do kraja, je govoril učencem in drugim poslušavcem pogosto o prilikah, zato da bi nadnaravne resnice tem laglje našle pot do srca in se tem globlje v njem ukoreninile. Tako je mej drugimi prilikami malo dni pred svojim trpljenjem govoril tudi o tem, kako ga ljudje ne bodo marali pripoznati, kako ne bodo marali moliti po njegovem nasvetu: Pridi k nam Tvoje kraljestvo. Odel pa je svojo božjo besedo v tole priliko: Neki imeniten človek je šel v daljno deželo vzet kraljestvo v last in se vrnit... Njegovi meščani pa so ga sovražili in so poslali sporočilo za njim, rekoč: Nočemo, da bi ta kraljeval nad nami!

Ali niso te besede zgodovina naših časov? Prav gotovo. Le poglejmo!

Vneto si prizadevajo služabniki božji po mestih in selih, da bi vernikom čim najbolj pojasnili nauk Gospodov, trudijo se in pripravljajo vernike na to, da bi sprejemali svete zakramente in se vdeleževali duhovnih milosti, katere sveta cerkev zlasti v poslednjih letih prav obilno deli. In vendar! Koliko jih je, ki s predrzno besedo hrupno kličejo v svet: Nočemo, da bi ta — Kristus — kraljeval nad nami!

Sveta vera nas uči, da je Kristus pravi Bog, torej naš gospodar in kralj, in sicer ne le v nebesih, ampak tudi na zemlji. Vse stvari na zemlji in v nebesih in pod zemljo morajo pripoznati njega za svojega začetnika in bodočega sodnika. Ali pripoznati moramo Kristusa kot svojega kralja ne le z besedo, ampak tudi z delovanjem, z vsem svojim življenjem. „Kdorkoli

bo mene spoznal pred ljudmi, spoznal ga bom tudi jaz pred svojim nebeškim Očetom.“ Tako govori Jezus sam, večna resnica. Ali se pa tudi tako godi?

Kdor le nekoliko pozna svet, vé, da je le prepogosto ravno narobe. Koliko jih je, ki bi hoteli pripoznati Kristusa kot svojega kralja? Najprej treba, da omenimo onih, ki ne verujejo ne v Boga, ne v božjega Sina. Ne bomo preišljevali, kaj jih je do tega privedlo. Zadosti, da pristavimo, da jih je mnogo, ki med nami živé, a Boga tajé. Kajpada je teh življenje do-cela drugače od življenja katoliškega kristjana. Ti gledajo le na to, kako bi si prijetno in brezskrbno uravnali svoje življenje. Za to, kaj bo po smrti, se ne menijo. Če Boga ni, tudi večnosti ni, tudi neumrljive duše ni, s smrtjo je vsega konec. Zatorej, človek, glej, da si čim najbolj omiliš življenje sedaj, ko si zdrav, mlad, bogat.

Stopi k takim ljudem in jim začni pripovedovati o razmerju med Bogom in človekom, o Odrešeniku Jezusu Kristusu, o večnem namenu človekovem, kaj ti porečejo? Nočemo, da bi ta — Kristus kraljeval nad nami!

A so tudi še druge vrste ljudje, ki sicer verujejo v Boga in hodijo v cerkev in morda še semtertja prejmejo sv. zakramente. Ali duh današnjega časa jih je tako prevzel, da se ne morejo povzdigniti do svete misli: Kristus naš kralj! Pripoveduj jim, da mora vse življenje katoliškega kristjana pre-vevati Kristusov duh, da moramo po njegovem zgledu živeti in delovati doma in na trgu, v zbornici in na javnih shodih, takoj ti bodo ugovarjali, češ, vera in duhovniki naj ostanejo v cerkvi, v javno življenje ne sodijo. Čim bolj abotna je taka trditev, tem bolj žalostno je, da jih je toliko mej nami, ki so se dali zapeljati od vere nasprotnih časopisov in so si vsrkali misel: vera in versko življenje in delovanje se razvijaj na tihem med štirimi ste-nami domače hiše, v cerkvi, v samostanih. Na javnih zborih in shodih pa naj se o vsem, kar je z vero v zvezi, niti ne govori. Ni dvoma, da velja tudi o teh izrek onih nehvaležnih meščanov v sv. pismu: Nočemo, da bi ta — Kristus — kraljeval nad nami.

Vseh teh ne moremo prištevati v kraljestvo Srca Jezusovega.

„Ogenj sem prišel prineset na zemljo in kaj hočem, kakor da se vname?“ Tako govori Zveličar o sebi. Vneti hoče svoje učence za božjo resnico, po potu križa jih hoče voditi v nebeško domačijo. Kdorkoli hodi za njim, je njegov učenec. A za njim mora hoditi v e d n o , ne le včasih, ob vsaki priliki; za njim mora hoditi v mladosti in starosti, za njim mora hoditi tudi takrat, ko bi se mu hudobni svet vsled tega rogal in posmehoval. Sveti mučenci — in to nas tolaži, da jih je v katoliški cerkvi tako ogromno število — so za kraljestvo Srca Jezusovega dali najdražje, kar človek ima — življenje. Od nas se to ne zahteva. Pač pa moramo odločno stopiti v kraljestvo Srca Jezusovega.

V malo dneh bomo slovesno praznovali god presvetega Srca Jezusovega. Ne dvomim, da bodeš takrat pokleknil pred podobo svojega milega Odreše-nika in počastil božje njegovo Srce. Posvetil se boš iznova njegovi sveti ljubezni. Z milijoni in milijoni vernikov po svetu boš tudi ti klical: „Tvoji smo in tvoji hočemo biti.“ Ali ne zabi, da ni še dosti sama obljuba, marveč

da beseda dela dolg. Ne izgubi iz spomina dolžnosti, katere imaš do svojega nebeškega Kralja in ponavljaj v sebi sklep, da povsod in vedno hočeš živeti in delovati po zgledu in zapovedi nebeškega kralja. Ta sklep napravi z božjo pomočjo, izvršuj ga zlasti v mesecu juniju, ob času, ko se bode posebno častilo presveto Srce Jezusovo.

Vedno bolj jasno vidimo, da se na svetu človeštvo loči v dva tabora: Krist in Antikrist sta dva poglavarja velike vojske. Kraljestvo Srca Jezusovega na eni strani, na drugi pa kraljestvo sebičnosti, uživanja, strasti, to je kraljestvo hudobnega duha. Kam se mi obrnemo, o tem ni, da bi vpraševali. Ali žalovati nam je radi tega, ker vidimo, da je toliko ljudi, ki so, zapeljani po raznih spletkah, izkušnjavah in mamilih, popustili zastavo Kristusovo in stopili v vojsko Belialovo. Oh, milostno, ljubezni polno je Srce našega Zveličarja. Premnogo milosti bode delilo na stanovitno prošnjo pobožnih vernikov zlasti prihodnji mesec. Združimo tudi mi svoje prošnje s sv. Očetom, ki želé, da se kraljestvo Srca Jezusovega mej nami bolj in bolj širi in utrjuje, da se zopet ustanovi in prenovi, kjer je prenehalo, da se bode povsod bolj in bolj izpolnjevala želja po enem hlevu in enem pastirju. Ljubljeno bodi povsod presveto Srce Jezusovo!

— r —

Sveto Rešnje Telo in Lurd.

Pri lurških dogodkih je nekaj posebnega to, da se čudeži najrajši godé takrat, ko nosijo sv. Rešnje Telo v procesiji. S tem hoče Marija pokazati, da v Lurdu dela čudeže Bog, in da ga Marija s svojo priprošnjo le nagiblje k usmiljenju.

Naravnost veličastno je, ko nesejo presveto Rešnje Telo mimo bolnikov, in ko bolniki iztegujejo roke proti monštranci in kličejo s svetopisemskimi besedami: „Jezus, sin Davidov, usmili se nas!“

Naj opišemo nekaj dogodkov, ki so se vršili ob procesijah s svetim Rešnjim Telesom.

Dne 22. avgusta 1894. je v francoskem časniku *Inivér* (Univers) nekdo takole poročal:

„Večkrat sem že videl, kako so v Lurdu nosili v procesiji sv. Rešnje Telo mimo bolnikov, in kako so bolniki ozdravljali; zato sem mislil, da me letos ta prizor ne bo nič več ganil. Toda zmotil sem se. Kakor drugi, sem tudi jaz padel na kolena, ko sem zaslišal klice bolnikov. In videl sem, kako je ozdravel prvi otrok, neka majhna deklica; videl sem, kako je ozdravljena deklica tekla za nebesom in glasno razodevala svoje veselje. Neki nosač mi je nato rekel: „Poglejte, gospod, to-le deklico sem danes zjutraj sem prinesel; komaj je dihala in prevideti so jo morali.“ — — — Ko sem to slišal, zgodilo se je tudi meni, kakor vsem drugim. Oni, ki so deklico spremljali, so jokali; premnogi duhovniki so ihteli; in tudi jaz sem čutil, da mi teče solza za solzo po licu.“ Tak vtis napravljajo na gledavce dogodki ob lurških procesijah.

Procesije s svetim Rešnjim Telesom so se v Lurdu posebno slovesno obhajale leta 1889. Najlepša je bila prva procesija tega leta. Popisal jo je učeni jezuit Henrik Vadon, ki je bil sam vpricho. Vadon pravi:

„V prvi romarski dan ob $\frac{1}{2}$ 5. popoldne se je začela procesija pomikati od romarske cerkve proti čudežni votlini; vreme je bilo silno lepo. Več kakor tisoč duhovnikov je šlo pred nebesom. Nekaj časa je šlo vse v navadnem redu. Ko se je pa procesija bližala votlini, so začeli ljudje na glas moliti in klicati. Bolnikov je bilo ondi 1200, in ves prostor pred votlino je bil določen samo za bolnike. Še nikdar ni Lurd videl toliko bolnikov hkrati. Nekateri so počivali na klopeh, drugi so sedeli v vozičkih, zopet drugi so imeli postlano kar na tleh. In ko je prišla procesija s sv. Rešnjim Telesom do bolnikov, so ti začeli klicati z besedami sv. pisma: „Jezus, sin Davidov, usmili se nas! — Gospod, verujemo; če hočeš, nas moreš ozdraviti!“ — Pretresljivo je bilo slišati, kako je ta množica prosila iz neba čudežnega ozdravljenja, ker jim človeška učenost ni mogla več pomagati. Povsod okrog se je slišal glasen jok in ihtenje in vseh oči so bile polne solz.“

Tako piše jezuit Vadon.

Prošnje niso bile zastoj; zakaj ravno ob tej procesiji je več bolnikov nagloma ozdravelo; med njimi je bilo neko dekle, ki je bilo prej popolnoma slepo in je ta dan izpregledalo.

Ljudje so pri teh procesijah čisto izpremenjeni. Vedejo se ravno tako kakor bi videli Zveličarja v človeški podobi med seboj; ljudstvo je proti monštranci obrnjeno in glasno toži svoje nadloge in težave ter glasno prosi pomoči! Vse to pretrese in gine do solz celo tiste, ki so teh prizorov že vajeni!

Ob taki procesiji se je dogodilo tudi ozdravljenje delavca Petra Delanoája (Delannoy) dne 20. avg. 1889. Popisal je ta čudež v časniku *Anál de Lurd* (*Annales de Lourdes*) dr. Pti (Petit), profesor na vseučilišču v mestu Ren (Rennes) na Francoskem. Dr. Pti piše tako-le:

„Delavec Peter Delanoa je ležal šest let v raznih bolnišnicah v Parizu. Preiskovalo ga je dvanajst zdravnikov in vsi so izrekli, da se mu suši hrbtni mozeg. Ni bilo več upanja, da bi ozdravel, ker je bolezen dosegla najhujšo stopinjo. V Lurdu pa je Peter hipoma ozdravel, in sicer v trenutku, ko so nesli mimo njega presveto Rešnje Telo.“ Dr. Pti dalje piše, da je to ozdravljenje čudež, in pravi: „Tako ozdravljenje se je le moglo zgoditi vsled moči vsemogočnega Boga, kateri je v zakramentu sv. Rešnjega Telesa resnično pričujoč.“

In res, jasno se vidi v Lurdu, da le od Zveličarja v sveti hostiji pričakujejo romarji uslišanja, da le od njega upajo ozdravljenja bolniki.

Vsak obiskovavec lurške božje poti opazi, da je v Lurdu zakrament sv. Rešnjega Telesa središče vseh pobožnosti. Zaupanje bolnikov prikipi na vrhunec, ko zagledajo Jezusa v podobi kruha, ko se jim dá blagoslov s sv. Rešnjim Telesom! Romarji pošiljajo svoje prošnje k Mariji, da jih Marija izroča svojemu božjemu Sinu. Tako v Lurdu verniki na najlepši način izpolnjujejo nauk: „k Jezusu po Mariji!“

Srce Jezusovo, s sulico prebodeno.

(*Litanije presv. Srca Jezusovega.*)

Jezus je izdihnil svojo presveto dušo. Tema, ki je bila zagrnila zemljo, se je počasi razkadila, in žalostno je posijalo solnce na Kalvarijo. Od mesta sem so prihajali vojaki z beti in lestvami; do večera so morali trupla sneti s križev in jih pokopati. Hudodelca, ki sta bila križana z Jezusom, še nista bila mrtva. Prišli so torej vojaki in jima z beti potrli kosti. Jezus je bil že mrtev, in zato mu niso strli kosti; da bi pa se vendarle prepričali o njegovi smrti, mu je vojak porinil sulico v prsi. Sveti evangelij pravi: „s sulico je odprl njegovo stran in zdajci je tekla kri in voda iz nje“: prebodel je bil presveto Srce Odrešenikovo.

Da je sulica res ranila Srce Jezusovo: to nam pripoveduje ustmeno poročilo iz najstarejših časov; sv. očetje, cerkveni učenci, razlagavci svetega pisma se vjemajo v tem, da je bilo na križu prebodeno presveto Srce. Sveta Brigita, sv. Gertruda, sv. Mehtilda, sv. Frančiška Rimska in druge pobožne duše, katerim se je Jezus prikazal v vidni podobi, so videle rano v njegovem presv. Srcu. Tudi bl. Marjeta Alakok govori o rani presv. Srca Odrešenikovega. Sv. cerkev sama imenuje v svojih molitvah Srce Jezusovo ranjeno in prebodeno; in zato je tudi v litanije sprejela naslov: Srce Jezusovo, s sulico prebodeno.

Pomudimo se danes nekoliko pri sv. rani Srca Jezusovega; oglejmo si jo, kako je globoka in široka; premišljajmo, česa nas spominja; poslušajmo, kaj govori rana Srca Jezusovega našemu srcu

Sveta rana Srca Jezusovega je vidno z nam enje one rane, ki jo je zadala presv. Srcu njegova ljubezen do nas. Da bi vsi ljudje na svoje oči videli, koliko je presveto Srce trpelo za nas, je hotel naš Odrešenik, da mu je po smrti vojak s sulico prebodel Srce. Globoka in zevajoča rana nam je živa priča trpeče ljubezni Jezusove. Sv. Bernard pravi o tej rani: „Prebodli so mu ne samo roke, ampak tudi noge, in s sulico so mu prebodli prsi prav do srca. Ali je bilo treba, da so sovražniki zopet ranili Srce, katero je bilo že prej ranila druga, nevidna sulica ljubezni? Kaj delate, o hudobni ljudje? Zakaj hočete še enkrat raniti Srce, ki je že ranjeno?“ — Raniti je hočemo, da bodo v tej rani vsi videli skrito, pa tem bolj globoko rano ljubezni.

Rana v Srcu Jezusovem pa pomeni za nas še nekaj drugega. Sveti Janez je stal pod križem, ko je vojak prebodel Srce Odrešenikovo; v evangeliju, v katerem nam vse to popisuje, pravi pomenljivo: vojak je s sulico „odprl“ Jezusovo stran. — To besedo sv. evangelija je nekoč premišljeval sv. Bernard in dejal: „Rana nam je odprla skrivno shrambico božjega Srca Jezusovega.“ Kakor skozi vrata gremo torej lahko v duhu skozi rano v presveto Srce. Tu sem lahko pribežimo, ko nas preganja izkušnja; tu se odpočije uboga, od trpljenja izmučena duša; tu najdemo vedno pomoč v sili.

Kadar nas tare žalost, hitimo v presv. Srce; tu bomo našli tolažbe, saj to Srce je bilo na Oljski gori kar strto od žalosti. Če nam hudo dé,

ko so nam nehvaležni tisti, katerim smo največ dobrega storili: pomislimo, da je presv. Srcu za vso njegovo ljubezem in dobroto bila v plačilo najgrša nehvaležnost. Ko se čutimo zapuščen, pojdemo k presv. Srcu: bolj zapuščen, kakor smo mi, je bil On, ki je na križu umirajoč iz dna svojega Srca zaklical: „Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil!“

Tudi telesne bolečine smemo potožiti ranjenemu Srcu Jezusovemu. V življenju svete Mehtilde se bere, da jo je nekoč hudo bolela glava; Jezus Kristus ji je pokazal rano svojega ljubeznivega Srca in ji rekel, naj se približa sv. rani in se tam odpočije. — Kdo bi mogel v boleznih obupovati, ko tudi telesne bolečine čuti z nami ranjeno Srce Jezusovo!

Z največjim zaupanjem pa prihajajmo k ranjenemu Srcu, kadar iščemo zdravja za svoje od greha ranjeno srce. Zveličana Angela Folinjska je nekoč premišljevala trpljenje Jezusovo; prikaže se ji križani Jezus in ji reče: „Nikar se ne boj, hči moja, jaz sem storil pokoro za vse tvoje grehe in dal Bogu zadoščenje. Za grehe, ki si jih storila z glavo, so mojo glavo s trnjem venčali in s trstom bili. Za grehe srca: za jezo, nevoščljivost, preveliko žalost, posvetno ljubezen — sem dal svoje Srce prebosti, da je tekel iz njega balzam, ki očiščuje in zdravi človeška srca.“

Dva studenca sta tekla iz odprte strani Jezusove: studenec krvi in vode. — Voda, ki se je razlila iz odprte rane, nas spominja one vode, ki teče v zakramentu sv. krsta in očiščuje duše izvirnega greha.

Studenec svete krvi pa teče v zakramentu svetega Rešnjega Telesa. Pij pogosto iz tega studenca! Če ti razvnemajo srce razne strasti: jeza, lakomnost, častihlepnost, — pridi in pogasi ogenj hudih želj pri živem studencu, ki teče iz ranjenega Srca Jezusovega. In kadar omaguješ od truda in dela v božji službi: prihiti k presvetemu Srcu, da se pokrepčaš. „Moje Srce ti je odprto“, tako ti govori tvoj Zveličar, „pridi, in dal ti bodem piti novega vina, ki ni drugo, kakor dragocena kri, ki je tekla iz mojega Srca.“ Te besede je zapisal o presvetem Srcu velik učenik duhovnega življenja, Ludovik de Bloá (Blois).

Sedaj nekoliko umejemo, kaj pomeni sveta rana v Srcu Jezusovem. Spomin je večne ljubezni božjega Srca in varno zavetje našim dušam. Pobožen redovnik iz tovarštva Jezusovega je molil h križanemu Zveličarju: „Ker si mi odprl svoje svete rane, hočem tu postaviti tri šotore: enega v ranah na tvojih nogah, drugega v ranah na tvojih rokah, in tretjega na rani tvojega Srca: tukaj hočem neprenehoma premišljevati ljubezen, s katero si me ljubil.“ (Ludovik de Ponte.) Molimo še mi tako in kličimo z velikim zaupanjem: Srce Jezusovo, s sulico prebodeno, — usmili se nas!

Spomini z Nemškega.

Med Slovence v daljno Nemčijo smo se odločili za velikonočni čas trije duhovniki tovariši. Dan pred odhodom sem prebiral neko knjigo; tu najdem lep vzgled, kaj naj stori, kdor gre na misijonsko delovanje. Pisano pa je bilo nekako takole: Peter, prvi tovariš svetega Ignacija Lojolskega, je bil goreč častivec svetih angelov. Njim v čast je posvetil prav posebno ponedeljek. Noč in dan je pošiljal goreče vzdihljaje in molitve svetim angelom. Kadar je prišel v kako mesto, je prosil goreče svete angele varihte tistega mesta, naj bi ga krepko podpirali v njegovem delovanju za zveličanje duš, ki so njim izročene. Njegovo zaupanje ni bilo osramočeno. Angeli varihi so mu pomagali, ko se je trudil za zveličanje duš; pa tudi sam je vedno napredoval v krščanski popolnosti.

Dné 18. sušca smo se odpeljali iz svojega kraja. Popoldne smo prišli v mesto Passau, ki je že zunaj Avstrije — na Bavarskem. Ogleдали smo si mesto, ki je prav prijazno sezidano ob iztoku reke Inn v Donavo. Na prijetnem griču stoji cerkva Matere božje. Tjakaj smo šli na božjo pot, da priporočimo svoje misijonsko delovanje brezmadežni Devici Mariji. Ta romarska cerkev močno spominja na cerkev Matere božje na Brezjah Polno spominskih tablic priča, kako dobrotljiva in milostljiva je sladka Devica Marija; priča pa tudi, koliko zaupanje imajo verniki do svoje Matere. „Marija je pomagala“, tako je prav velikrat zapisano; in prav z zaupanjem: „Marija je pomagala in bo še nadalje pomagala.“

Drugi dan, v god sv. Jožefa, smo opravili daritev sv. maše v Regensburgu. Dalje smo potovali skozi Nürnberg, Würzburg, Frankfurt, Mainz, Bingen; potem pa na ladiji po reki Renu do velikega mesta Kolina. Tedaj so obhajali v tem mestu sveti misijon v več cerkvah, tudi v slavnoznani stolni cerkvi. Iz Kolina smo se peljali z železnico dalje do Wanne, kjer smo se ločili, da gremo na odločene župnije, kjer bi pričeli delovati.

Slovencev je na Vestfalskem in ob Renu silno veliko. K svetim zakramentom jih je prišlo blizu 3000. V krajih, kjer živé naši rojaki Slovenci, je krščansko življenje med Nemci večinoma jako lepo razvito; Slovenci imajo torej prav lepe zglede, če jih hočejo posnemati. Dobro se vidi, da oni grozoviti boj zoper katoliško cerkev na Nemškem od l. 1870. naprej ni toliko škodoval, pač pa prav mnogo koristil. Kako modro je mili Jezus ustanovil sv. cerkev: po boju naj pride do zmage! Previdnost božja, ki ohranja in vlada ves svet, a s posebno skrbjo čuva sv. katoliško cerkev, vé tudi nadloge, bridkosti in preganjanje obrniti na dobro, v utrjenje in rast sv. cerkve. Znano je, kako hudo je bilo preganjanje ob času rimskih cesarjev; toda na zemlji, napojeni s krvjo sv. mučencev, je krepko rastla in se širila sv. cerkev. Tako je bilo tudi v poznejših časih; čim hujše so bile nadloge, tem bolj so se dobri verniki z božjo milostjo utrdili v sv. veri; vedeli so, kaj so in zakaj živé. Da, tega ravno tolikrat ni pri mnogih ljudeh, dasi so

bili krščeni; ne zavedajo se, da so katoliški kristijani in da imajo dolžnost v dejanju pokazati, po kom se imenujejo, namreč po Njem, ki je Začetnik vere, Kristus Jezus.

Toda vrnimo se na Nemško. Splošno lahko rečemo, da so nemški katoličani v onih krajih dobri, vneti, srčno pobožni in se zavedajo, da so katoliški kristijani. Posebno bi pa omenil to-le: učitelji in učiteljice so res vzgojitelji otrokom; z lepim vzgledom kažejo, kako naj si otroci prizadevajo za krščansko življenje. Vprašam te, dragi bravec, ali ni to veselo, če pri prvem svetem obhajilu učitelj pelje svoje učence k obhajilni mizi in tudi sam prejme Gospoda Jezusa v najsvetejšem zakramentu? Šolski otroci hodijo vsak dan k sv. maši; učitelji pa z njimi. Opozorim tukaj na nekaj, kar sem opazil in mislim, da je posnemanja vredno. Pri poglobitnih delih svete maše en šolar naprej moli kratko primerno molitev. Gotovo je to pripraven pripomoček, da se otroci naučé biti s pravo pobožnostjo pri sv. maši; pa tudi, da odrastli tega ne pozabijo. Mislim namreč, da je po slovenskih krajih mnogo ljudi, ki ne vedó, kaj jim je storiti pri poglobitnih delih sv. maše.

Dokler so otroci v cerkvi, imajo čas lepo razdeljen: deloma pojó, deloma molijo, nekaj časa moli en sam, potem mu drugi skupno odgovarjajo; molijo kako skrivnost sv. rožnega venca itd.

Videl sem tudi, kako se vedejo tam katoličani, ko se pripravljajo na sv. spoved. Tu se vidi resnoba, tu ni pogovarjanja in šepetanja ali smeha in oziranja. K sv. obhajilu pristopajo z vidno pobožnostjo. Moški ne vzamejo klobuka k obhajilni mizi, ampak s sklenjenimi rokami gredó tja in zopet nazaj na svoje mesto. Človeku se milo stori od veselja, če vidi zlasti mladence s tako srčno pobožnostjo, ki je razlita po obrazu in vsej zunanosti, klečeče pri obhajilni mizi. Vidi se, da vedó, kaj je sv. obhajilo. Da se potem tudi vredno zahvalijo in ne drvé iz cerkve precej po svetem obhajilu, tega mi pač ni treba praviti. Povedati hočem še, kako je lahko pomagati, da se ljudje pri angelski mizi ne prerivajo in pehajo. Mislimo si eno vrsto obhajancev; za njimi so drugi, ki čakajo sv. obhajila. Zadnji počakajo toliko časa, dokler se prejšnja vrsta ne umakne; umikajo se pa ob strani, kjer se mora pustiti nekoliko praznega prostora, da tisti, ki so bili obhajani, zaporedoma jeden za drugim lepo odidejo.

K sklepu še to-le: Med duhovščino in učiteljstvom vlada zaupno prijateljstvo in složno delovanje. Učitelji so dobri, vneti katoličani. Neki župnik mi je pravil, da je v občini, kjer on deluje, kakih 30 učiteljev, in vsi so dobri katoličani; razen enega, so tudi vsi v katoliškem društvu za učitelje. — Posebno veselo pa je, da se mladina v šoli tako lepa poučuje. Štiri ure na teden, tako mi je pravil prijatelj, poučuje učitelj krščanski nauk v šoli; poleg tega ima tudi duhovnik še dve uri na teden na razpolago za nauk. Za prejem sv. zakramentov je pa še poseben pouk. Dan prvega svetega obhajila je zelo slovesen in prazničen. Videl sem, kako je bilo celo mesto v zastavah, vesel spomin, kedaj je mili Jezus prišel v srca dobro pripravljenih in poučenih dečkov in deklic. Otroci, ki so bili pri sv. obhajilu, pa še potem skupno hodijo k sv. zakramentu, in sicer vsakih šest tednov. —

Marijine družbe tudi lepo uspevajo. V neki župniji je v mladeniški Marijini družbi okolo 800 udov, ki se zbirajo, če se ne motim, vsakih 14 dni, in prejemajo skupno sveto obhajilo vsaka dva meseca. Da, mladeniči se prizadevajo ljubiti svojo Mater.

Slovenci imajo torej mnogo lepih vzgledov, če jih le hočejo posnemati. Žal, veliko jih je, ki se malo brigajo za cerkev in prejem sv. zakramentov. Priporočam jih vam, dragi bravci, v pobožno molitev. Naj bi po priprošnji sv. Jožefa in Device Marije brez madeža spočete ne storili nesrečne smrti, ker se večkrat zgodi kaka nesreča v rudnikih.

Pristavim še to, da je močno želeti, ako bi kak duhovni gospod mogel za dalje časa ostati med Slovenci, kakor imajo tudi Poljaki svoje duhovnike. Zlasti bi bilo želeti, da bi kak redovnik bil stalno v onih krajih ter tako lahko večkrat na leto obiskal drage rojake — Slovence.

Janez Gnidovec.

Prvo sveto obhajilo.

Glasi dan pred prvim sv. obhajilom je bilo. Učiteljica reče majhni Adelini: „Glej, jutri je najlepši dan v vsem tvojem življenju; ali si bila že pri sv. spovedi, kaj ne?“

„Da“, odgovori Adelina.

„Ali si zadovoljna?“

„Oh, in kako!“

„In kaj bodeš povedala jutri Jezusu?“

„Kar mi bode On narekoval, da naj ga prosim.“

„Pomisli malo in ponovi, kako hočeš govoriti.“

„Takole bodem rekla: Moj Jezus, obljubim Ti, da bodem vedno pridna. Zahvaljujem se Ti za vse dobre, katere si mi storil. Prosim Te za mater, za brate. Potem bodem dejala, kar mi bode na misel prišlo.“

„In za očeta ne bodeš nič prosila?“

„Oh, oče so tako hudobni.“

„Vidiš, ravno zato je treba, da za nje prosiš.“

„Pa tako preklinjajo.“

„Glej, ravno zato moraš še bolj za nje prositi.“

„In moj oče še niso bili pri sv. obhajilu.“

„Pa bodo šli.“

„Kedaj? Morda na smrtni postelji.“

„Ne, ne, molímo, da se prej pripravijo, da ne umró nagloma, kajti potem . . .“

„Potem . . . bi šli v pekel.“

„In potem bi jih ti ne videla vso večnost. Pa danes nikar ne misli na to. Danes zvečer moli eno „Ceščeno Marijo“, da bo prečista Devica tvojemu

očetu izprosila ono tolažbo in veselje, katero bodeš ti jutri pri prvem svetem obhajilu okusila, ko bodeš pritisnila Jezusa na srce. Prosi ga, naj gane srce tvojega očeta.“

„Včeraj sem dobila svetinjico Matere božje in mati so jo všili očetu v obleko prav blizo srca. Neki notranji glas mi pravi, da bode Mati božja očetu izprosila posebno milost.“

„Prav gotovo.“

„Tudi jaz mislim tako; toda, gospa učiteljica, kedaj naj prosim očeta in mater odpuščanja za vse, s čimer sem jih razžalila?“

„Najboljše bode, če jih prosiš ta večer, predno greš spat. Prosi jih tudi, da te blagoslovijo. Še nekaj; beri danes zvečer tisto povest o prvem svetem obhajilu Pavla in Katarinice.“

Adelina se je poslovila in šla domov. — Doma je dejala na mizo knjigo, v kateri je bila popisana povest o Pavlu in Katarini. Oče je sedel za mizo in bral neki časnik. Adelina ga pozdravi, potem pa gre k materi.

Ko je bil oče sam, odloži časnik in vzame v roko knjižico, v kateri je bilo popisano, kako sta Pavel in Katarinica prejela prvo sveto obhajilo. Tu se je bralo takole: „Tisti večer pred prvim sv. obhajilom sta Pavel in Katarina opravila sveto spoved. Ko sta prišla domov, je šel Pavel k materi ter ji podal majhno mošnjico z denarjem, katerega si je bil že od precej časa prihranil. „Mati“, je dejal, „sosedov Tonček bode šel tudi jutri k prvemu svetemu obhajilu, pa nima lepega čednega oblačila; morda bode tega denarja zadosti za lepo novo obleko ubogemu siromaku.“ Mislite si veliko veselje, katero je Pavlova mati občutila pri teh besedah. Solze so ji prišle v oči. Objela je svoje dete, vzela prihranjeni denar in storila ž njim, kakor jo je deček prosil.

Komaj je Katarinica zvedela, kaj je storil bratec, je hitela tudi ona po svojo mošnjico z denarjem ter jo prinesla materi, rekši, da bi tudi ona rada kako revno deklico oblekla z novim oblačilom. Tudi njej je mati ustregla. Tisti večer vam je bilo veselje v hiši! Brat in sestra sta govorila med seboj: Oh, kako bode jutri lepo!

Predno sta šla spat, sta molila več kakor navadno. Po dokončanih molitvicah se je Katarinica komaj dvignila, kakor da ne bi mogla končati.

Drugo jutro sta Pavlek in Katarinica svoje stariše prosila še blagoslova.

Oče in mati sta ju vesela objela, se jima priporočila, naj molita tudi za nju, ko bodeta prvokrat prejela Jezusa v svoje srce. Nato sta oče in mati spremila svoja otroka v cerkev. Z veliko zbranostjo in pobožnostjo so bili vsi pri sv. maši. Ko je prišel trenotek sv. obhajila, je Pavlek vstal z drugimi tovariši ter se bližal k obhajilni mizi. Ponižno je povetil svoje oči proti tlom in sklenil lepo svoji ročici; iz vsega njegovega vedenja se je videla živa vera, zaupanje in ljubezen. Ko je prišel duhovnik do njega, je lepo vzdignil svojo glavo, prejel sv. hostijo, pobesil ponižno in pobožno

svojo glavo, ter šel zopet na svoj prejšnji prostor ter dolgo časa nepremično klečal. Kaj se je med tem v njegovi duši in v njegovem srcu godilo, vé le Bog sam . . .

Tudi Katarinica se je ravno tako lepo vedla. Po povzdigovanju je zaprla molitveno knjižico in začela s srcem moliti. Zrla je na oltar z ljubeznivimi očesci, kakor bi hotela reči Jezusu: O moj Jezus, pridi vendar enkrat k meni! Ko se je bližala oltarju, so ji bila lica rdeča, in ko je povzdignila glavico, da bi prejela sv. hostijo, so se ji lesketale solze v očeh.

Ko je bilo vse končano so šli skupaj proti domu. Pavlek in Katarinica sta bila mirna in vesela kakor dva angelčka. Po dnevu sta večkrat prosila svojo mater, naj jih ne pelje na sprehod, ampak v cerkev. Mati je ustregla njiju željam in tako sta ves dan lepo pobožno preživela. Taka je bila tolažba in radost, katero sta Pavlek in Katarinica okusila dan prvega sv. obhajila. Naslednje dni sta bila vedno pridna in poslušna ter mirna, starišem v radost in veselje.

Ko je Adelin oče prebral to povest, je čutil v srcu neko nepopisno ganjenost.

„Adelina!“ je zaklical.

Hitro se mu je oglasila in prihitela na prag v beli obleki. Proti očetu se obrne in reče z zardelim licem:

„Oče, tukaj sem!“

Z zadovoljnostjo se je oče na njo ozrl. Vesel je bil, da ima tako lepo hčerko. „Jutri torej“, ji reče „bodeš šla k prvemu sv. obhajilu.“

„Da, in ko bi vedeli, kako sem srečna! Ne morem vam povedati. Rada bi videla, da bi tudi vi nekoliko tega veselja občutili.“

„Pa zakaj si tako vesela?“

„Ne vem vam pravzaprav povedati. A mislim, da je temu vzrok milost božja, ki je v meni, kakor sem se v šoli učila.“

„In kaj si še drugega slišala v šoli?“

„Toliko lepega! Mislila sem si pri tem: ne vem, zakaj mi oče nič o tem ne povedó. Povejte mi, ali nič ne veste o ljubem Jezusu in o Materi božji? Ali ne veste, koliko je storil ljubi Jezus za nas, ko nas je ustvaril? Oh kako dobro nam On hoče! Vso svojo sv. rešnjo kri je za nas prelil, da bi nas odrešil in nam odprl sveti raj.“

„In kaj ti je še povedala gospa učiteljica?“

„Da ima usmiljenje z grešniki, ako se kesajo svojih grehov.“

Med tem je prišla tudi mati zraven. Adelinka se vrže na kolena pred stariše in reče: „Oče in mati, prosim vaju odpuščanja za vse, s čimer sem vaju kedaj razžalila. Od sedaj za naprej bodem bolj pridna.“

To vam je bil lep in ganljiv trenutek za dobre stariše. Oče, ki se je do tedaj premagoval je začel samega veselja jokati. Ravno tako tudi mati.

„Ti moraš meni odpustiti, preljubeznivo dete“, reče oče.

„Kaj ti naj dam jutri za darilo?“

„Oj nekaj prav lepega“, reče hčerka. „Ustrezite moji želji; kajne da bodete?“

„Da, da gotovo; hočem, če bodem le mogel.“

„Slišite, kaj bi rada?“ Pri teh besedah se oklene svojega očeta in mu ljubeznivo nekaj na ušesa zašepeta.

Oče je bil nekoliko začuden ob tem, kar mu je hčerka govorila.

„Dobro, obljubim ti“, je dejal.

Česa je Adelinka prosila? Prosila je očeta, naj prejme s svojo hčerko Jezusa pri sv. obhajilu.

Drugi dan sta šla oče in hčerka prvokrat k sv. obhajilu.

(P. M. po „L'aurora del secolo del Sacramento.“)

»Pridi k nam tvoje kraljestvo.«

„Gospod, reši nas, mi ginemo!“

Ta klic odmeva po Francoskem med redovnimi družinami. Sovražniki zmagujejo. V zboru državnih poslancev so že naredili postavo zoper redovnike; če še zbor starejšin postavo potrdi, so redovniki izvečine uničeni. Izgnali bodo frančiškane, jezuite, dominikance, benediktince in redemptoriste in kar je še drugih, ki jim niso po volji.

Da, zatrli bi radi vsak sled krščanske vere. Zato vedno bolj pogosto sramoté in skrunijo znamenje našega odrešenja, sv. križ. V mnogih mestih so občinski možje dali podreti vse križe na trgih in ob cestah. Pri mestu Lille so imeli Kalvarijo s postajami sv. križevega pota; župan je ukazal postaje porušiti, in mestni očetje so sklenili, (Bog jim odpusti grehe), da bodo dali na tistem kraju napraviti prostor za nesnago.

Vse to je zelo žalostno; a poleg teh žalostnih dogodkov se bere zopet mnogo lepega in veselega o francoskem narodu, kar kaže, da je v množici še živa vera in pravi krščanski pogum.

Ponočna molitev.

Sredi Pariza se vzdiguje na hribu Montmartre, kakor utrjen tabor prekrasna in mogočna nova cerkev posvečena presv. Srcu Jezusovemu. Stala je milijone; darovalo jih je verno ljudstvo. V tem svetišču Srca Jezusovega se zbira francoski narod po noči in po dnevu, da daje čast in zadoščenje Njemu, ki ga žalijo in sramoté neverni sinovi. Lani je 2750 mož, to je 800 mož več kakor prej to leto, prihajalo po noči častit in molit Jezusa v presvetem zakramentu. Vrstili so se med seboj gospóda in delavci, družbe trgovcev in obrtnikov, krojačev in čevljarjev, zlatarjev in kovačev. Izmed francoske armade roma vsake kvatre okolo 30 oficirjev na hrib Montmatre k Srcu Jezusovemu. Tu čujejo po noči pred sv. Rešnjim Telesom in dajejo častno stražo nebeškemu Kralju. Ko so bili zadnjič prišli, je neki oficir neprenehoma klečal od desetih zvečer pa do jutra. Tovariš ga opomni, naj si privošči malo počitka. Oni mu odgovori: „Ne boj se zame; tukaj hočem moliti; nikoli še nisem bil pri tako lepi svečanosti, kakor je ponočna molitev pred sv. Rešnjim Telesom.“

V Lurd

je po velikonočnih praznikih romalo 70.000 mož in mladeničev iz vseh pokrajin francoske dežele. Pripeljalo jih je tja 60 posebnih vlakov. Škof tarbski, pod čigar duhovno oblastjo je Lurd, je pozdravil romarje in jih primerjal starim križarskim vojakom; kakor so ti nekdanj šli v boj zoper Turke, tako hočejo možje, ki so prišli v Lurd, novim sovražnikom krščanstva pokazati, da je v njih srcih še živa vera in stari krščanski pogum. — Na velikem trgu pred cerkvijo se je zbrala ta neizmerna množica kakor mogočna vojska, da počastí svojega Kralja in Gospoda, Jezusa Kristusa v najsvetejšem zakramentu. Pater, ki je govoril o presv. Rešnjem Telesu, jih vpraša: če verujejo, da je Jezus res prišujoč v presv. zakramentu. Kakor da je zagrmelo vrh lurških skalnih gorá, tako je odmevalo, ko je vsa množica odgovorila: „Verujemo!“ — Pri procesiji s sv. Rešnjim Telesom je med nepreglednimi vrstami vihralo 400 bander in zastav. Med možmi, ki so nosili nebo, sta bila dva poslanca iz državnega zbora, en admiral in en general. — Narod, ki ima take može, sme upati v boljšo in lepšo prihodnost.

Slovenci v Egiptu.

imajo zopet svojega duhovnika. Tisti teden po Veliki noči je frančiškanski pater, Benignus Snój iz Novega mesta odpotoval k našim rojakom v Aleksandrijo. Slovenci v Egiptu torej zopet slišijo božjo besedo v domačem jeziku. Bog daj, da bi kmalu mogli sezidati svojo kapelico!

Naznanila in poročila.

Naznanilo ponočnim častivcem presvetega Rešnjega Telesa v Ljubljani. — 1. Po noči med 6. in 7. junijem, t. j. ponoči pred praznikom presv. Rešnjega Telesa, bodo moški molili presv. Rešnjo Telo v cerkvi sv. Nikolaja. Molila se bo 28. ura: Za praznik presvetega Rešnjega Telesa. 2. Na praznik sv. Rešnjega Telesa bodo tudi letos vsi častivci šli skupno s svečami za šenklavško procesijo. Pristrčno vabimo tudi druge može in mladeniče, da se udeležé v obilnem številu procesije z gorečimi svečami. — 3. Prosimo, da bi možje med procesijo molili sveti rožni venec na glas. — 4. Pred praznikom presv. Srca Jezusovega bodo moški molili celo noč presveto Rešnje Telo v cerkvi sv. Srca Jezusovega. Molila se bo 3. ura: Češčenje Srca Jezusovega. Cenjeni častivci, udeležite se tudi te ure v obilnem številu; zakaj ravno dandanašnji je zelo potrebno, da se pogosto zatekamo k presv. Srcu Jezusovemu in presv. Rešnjemu Telesu: molitev nas bode rešila nevere, ki se širi tudi že v naši deželi.

Bratovščina vednega češčenja presvetega Rešnjega Telesa ima svojo navadno mesečno pobožnost v uršulinski cerkvi v četrtek, 13. junija. (Prvi četrtek je praznik, zato je pobožnost šele drugi četrtek.) Ob petih zjutraj je pridiga in potem sv. maša in skupno obhajilo.

Iz Vač pri Litiji. Pošiljam vam skromno cvetico, da jo denete v „Venec“ Mariji v čast.

Od 21. do 29. aprila smo imeli pri nas sv. misijon. Najprej čast in hvala usmiljenemu Bogu za to nenavadno milost! Naj dandanašnji svet še toliko rohni zoper sv. misijone, naj satan po svojih pomagačih še bolj skuša osmešiti jih in ob veljavo pripraviti; resnica je in ostane: sveti misijon je izmed najuspešnejših pripomočkov, da se ljudstvo predrami iz pregrešnega

in lahkomišelnega življenja, ter se zbudi v njem in okrepi krščansko življenje in gorečnost. Res prav viden blagoslov božji je rosil na sv. poslanje; ljudstvo je od blizu in daleč hitelo poslušat vnete besede ter se skesano bližalo izpovednicam. Mili Bog pa nas ohrani vse stanovitne v storjenih dobrih sklepih. Čč. oo. misijonarjem prisrčna zahvala za trud in lepe nauke.

Naša Marijina družba lepo napreduje; še prej, ko v enem letu se je pridružilo na novo 53 deklet, ki so bile slovesno sprejete ob sklepu svetega misijona; tako sedaj šteje družba 153 deklet. Prav lepo jih je bilo videti, ko so vse pri sklepni procesiji prvokrat z gorečimi svečami v roki Jezusa v presv. Rešnjem Telesu slovesno počastile, v svesti si, da so hčere njegove matere Marije. — Tudi nekaj mladeničev se je oglasilo, malo manj, kakor je bilo apostolov, a še ti s strahom pred ljudmi. Nabolj se bojé, da mladeniči po družbenih pravilih ne smejo ponočevati in brez potrebe v krčme hoditi.

Z velikim veseljem in navdušenostjo molijo glasno Marijine hčere vsako prvo nedeljo v mesecu iz knjige „Večna molitev“. Lep zgled prav dobro vpliva na druge farane, da jih veliko več prihaja k molitvi; o da bi Jezus pač tudi te nase potegnil.

Kdor hoče ohraniti mladino, naj jo vodi pod Marijino zastavo. Marija je posebna varihinja njej v čast ustanovljenih družb. — Presveto Jezusovo Srce naj podeli vsem dosedanjim udom stanovitnost v ljubezni do matere Marije! Bog daj, da bi veljalo o vseh: Nikdar ne bode dober Marijin otrok pogubljen!

Ivan Smukavec, beneficijat.

Iz Šmartna pri Kranju se nam poroča, da je bilo po sv. misijonu, na cvetno nedeljo, 13 mladeničev na novo sprejetih v Marijino družbo. Sedaj šteje družba za mladeniče 46 udov, ona za dekleta pa 250.

Iz Ljubnega na Štajerskem nam nekdo piše, da so tudi tam začeli skupno glasno molitev pred sv. Rešnjim Telesom. Vsako nedeljo se zbirajo pred tabernakljem in molijo hvalnice Jezusu Kristusu v najsvetejšem zakramentu.

Iz Bohinjske Bistrice. Kmalu bo leto, odkar se je v naši župniji ustanovila Marijina družba za mladeniče in dekleta Dné 27. majnika l. 1900. je sprejel č. g. Fr. Bleiweis, prednik Marijine družbe v Mošnjah, 112 deklet in 33 mladeničev v našo Marijino družbo.

Ne bom opisoval veličastnega vsprejema, ne omenjal nasprotnih sil, opomnim le, da so slovesnost povzdignile Marijine hčere iz daljne belanske in bližnje srenjske župnije. In od ondaj, ali Marijina družba napreduje? Hvala Bogu in dobri Mariji, pripoznati moram, da so Marijini otroci z malimi izjemami pridni, vzgledni. — Prejemanje sv. zakramentov jih ohrani zveste in ljube Mariji. Pri raznih prilikah, shodih, procesijah, obhajilu nastopijo neustrašeno z družbenimi svetinjami. — Upam, da se bode v mesecu majniku, v obletnici ustanovljene družbe, zopet več mladeničev in deklet posvetilo Mariji.

Omenim naj še bratovščino presv. Rešnjega Telesa. Vsako nedeljo molijo po eno uro skupaj posamezni stanovi presv. Rešnje Telo od ene do dveh. Prvo nedeljo v mesecu molijo možje, drugo fantje, tretjo žene, četrto pa dekleta. Ni je skoraj hiše, kjer ne bi imeli vsaj knjige „Večna molitev“. O da bi se vsi radi zbirali krog tabernakeljna! Potem bode Bohinjec ostal zvest in veren tudi v sedanjih časih, ko v Bohinj prihajajo razni ljudje, ki se za Boga ne menijo. Kakor kipé bohinjske goré naravnost proti nebu, tako naj kipi srce Bohinjca gori proti nebesom — in tujec nas ne bo premagal.

Ź. Piber, župnik.

Prošnja za pomoč

v napravo novih orgelj in v prenovljenje misijonske
cerkve sv. Jožefa nad Celjem.

Preč. gg. misijonarji bodo 8. septembra leta 1902. pri sv. Jožefu nad Celjem obhajali 50-letnico, odkar tako neumorno in sadunosno delujejo v naši škofiji v čast božjo in rešitev neumrjočih duš. Da se to praznovanje vredno in dostojno vrši, nameravajo gg. misijonarji napraviti nove orglje v čast presv. Rešnjega Telesa in sv. Cecilije, in prenoviti misijonsko cerkev.

Udje bratovščine vednega češčenja presv. Rešnjega Telesa so že dalje časa tako srečni, da molijo vsako nedeljo (razven 2. nedelje v mesecu) in vsak zapovedan praznik eno uro v tej cerkvi sv. Jožefa pred izpostavljenim najsvetejšim zakramentom. Gg. misijonarji nam pri tej priložnosti altar silno lepo okinčajo in mnogo mnogo gorečih sveč nam oznanuje očitno pričujočnost Najvišjega.

Da bi se naša bratovščina za to preveliko dobroto hvaležno skazala, vabi s to prošnjo vse hvaležnike, da prav zdatno pripomorejo čč. gg. misijonarjem v napravo novih orgelj in v prenovljenje njihove cerkve.

S to prošnjo spolnuje „bratovščina vednega češčenja“ veselo svojo dolžnost, katera je: „goreti za čast presv. Rešnjega Telesa in za lepoto hiše Božje, ter za lepšanje revnih cerkvâ.“ V to število „revnih cerkvâ“ se mora gotovo uvrstiti tudi cerkev svetega Jožefa nad Celjem, ker je popolnoma revna in nima nobenega premoženja.

S to prošnjo dajemo tudi vsem hvaležnim priložnost, hvaležnost svojo dejansko potrditi. Kdo še ni skusil milih dobrot čč. gg. misijonarjev?! Komu ni znano, kako neizrečeno goreče misijonarji delajo po misijonih? Kdo šteje kapljic potu, ki jih po leti prelijejo! Kdo more razumeti, koliko mraza da po zimi prestanejo! in vse to — da rešijo duše. O kako neumorno veliko so misijonarji tudi doma storili v minulih zadnjih 50 letih! Koliko duhovnih vaj vodili, koliko grešnikov z ljubim Bogom po dobrih dolgih spovedih že sprijaznili! Resnično, delovanje misijonarjev je čez mero mučno — nadčloveško je.

Zatorej, o hvaležna srca, o le veliko in obilno darujte popolnoma revni misijonski cerkvi sv. Jožefa! obilo naj vsak dá!

Udje „bratovščine vednega češčenja presv. Rešnjega Telesa“ Celjske fare.

V Celju, na praznik sv. Jožefa 1901.

Zahvala za uslišano molitev.

Nekdo z Dobrove se zahvaljuje Materi božji, sv. Jožefu in sv. Frančišku, da je ozdravel v nevarni bolezni. — Terezija Vurnik v Radovljici se zahvaljuje z vso družino presv. Srcu Jezusovemu in preblaženi Devici Mariji za pomoč v zelo nevarni bolezni, ko ni bilo skoraj več nobenega upanja in to po mnenju zdravnikovem. — Čast in hvala bodi sv. Antonu, ker se je po njegovi priprošnji neka tiskovna pravda povoljno končala. J. J. — J. Jan iz Velkih Lašč se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu za ozdravljenje. — Nekdo iz Gorič se zahvaljuje sv. Jožefu za več reči, v katerih je bil uslišan. — Dve osebi v Gr. se zahvaljujeta prečisti Devici Mariji za hitro

pomoč v bolezni, ko sta rabili lurško studenčnico. — V važni telesni zadevi sem se priporočila sv. Družini ter bila celoma uslišana. Hvaležnega srca to objavim, kakor sem bila obljubila. V Ljubljani. Ana Gregorič. — M. Trdina se zahvaljuje bl. D. Mariji in sv. Antonu za čudovito rešitev njenega brata iz ruske ječe. — Marija Jamnik iz Škofje Loke se zahvaljuje Mariji in svetemu Jožefu za ljubo zdravje. — J. P. iz Gorij se zahvaljuje sv. Družini, sv. Antonu in sv. Alojziju za veliko dušno in telesno milost. — A. G. iz Škofje Loke se zahvaljuje lurški Materi božji in sv. Antonu za ozdravljenje. — Nekdo se zahvaljuje prečisti Devici, da je izprosila nekemu mladeniču milost izpreobrnjenja. — M. E. se zahvaljuje za ozdravljenje bolne sestre. — Neka oseba se zahvaljuje žalostni Materi božji in sv. Antonu za hitro pomoč v bolezni. — F. T. se zahvaljuje sv. Družini in sv. Antonu za pomoč v neki časni zadevi. — Neka oseba iz Grad. se zahvaljuje Materi božji in svetemu Antonu za pomoč v nevarni bolezni. — Neka oseba z Gorenjskega se zahvaljuje Materi božji in sv. Antonu za pomoč v nevarni bolezni in za dober svet v hudih dvomih. — Matevž Osredkar iz Šmartna pri Litiji se zahvaljuje sv. Volbenku za ozdravljenje bolne noge. — K. K. se zahvaljuje sv. Duhu in prečisti D. Mariji, da sta njen brezverni brat in njegov tovariš ob misi-jonu po več letih zopet šla k sv. izpovedi. — Fr. Čretnik iz Frankolova pri Vojniku se zahvaljuje sv. Jožefu in sv. Antonu, da je njen brat, ki se je bil ponesrečil in dalje časa ležal nezavesten, zopet prišel k sebi za toliko časa, da se je mogel izpovedati in prejeti sv. popotnico. — Terezija Martinčič, dekle iz Marijine družbe v Dolih pri Litiji, se zahvaljuje Mariji Pomočnici za dobljeno zdravje. — F. B. je bila bolna. Opravljala je s svojo hčerjo devetdnevnicu v čast sv. Antonu Padovanskemu, ter zaobljubila, ako ozdravi, da bode razglasila to milost v „Vencu“. Kmalu po opravljeni devetdnevnicu jej je odleglo, in četudi ni popolnoma trdna še, vendar more redno opravljati svoje obilne domače dolžnosti. Zatorej izreka iskreno zahvalo presv. Srcu Jezusovemu in prečistemu Srcu Marijinemu, sv. Jožefu in svetemu Antonu Padovanskemu. — T. St. se zahvaljuje preblaženi Devici Mariji, svetemu Jožefu, sv. Frančišku in sv. Antonu, da sta po hudi bolezni ozdravela žena in otrok. — M. J. iz G. na Koroškem se zahvaljuje Materi božji za pomoč v važni zadevi. — M. M. iz Škofje Loke se zahvaljuje prečisti Devici Mariji, da je ozdravela po dolgi bolezni, potem ko je opravila devetdnevnicu v čast Materi božji in rabila lurško vodo.

I z j a v a.

Poslušni določbi papeža Urbana VIII. izjavljamo: čudešnim zgodbam, o katerih poroča „Venec“, pa jih cerkvena oblast ni preiskala, dajemo samo toliko vere, kolikor je gre človeški resnicoljubnosti; tega, kar je Bog posebe rašodel pobožnim osebam, nimamo za verske resnice; vse pa prepuščamo nezmotljivi sodbi svete katoliške cerkve.

Uredništvo.

